

at det er en aldeles uundgaaelig Nødvendighed, at der, for at muliggøre Mobiliseringen af den i Københavns Rayon værende betydelige Del af Hæren, foruden de i § 2 nævnte Kystbatterier paa Søbefæstningens Fløje, som skulle hindre Landgang indenfor en Dagsmarchs Afstand fra Byen, anlægges en Række forberedte fremskudte Stillinger, i hvilke den Styrke, der ved Alarmering straks giver Møde, kan søge at hindre en landsat Fjende i at trænge frem til Hovedstaden, altsaa hindre den saa længe, indtil den store Del af den værnepligtige Befolkning, der findes inden for Rayonen, kan blive mobiliseret.

Jeg vil i øvrigt ikke gaa stærkt i Rette med det ærede Medlem. Hele hans Foredrag var, saa vidt jeg skønnede, en udsøgt Række Elskværdigheder, som det tilkommer andre, ikke mig, at tage til Indtægt. Der var dog et Punkt, jeg bed stærkt Mærke i. Det ærede Medlem udtalte, at han under visse Forhold, nemlig under en Eksistenskamp, fandt Københavns Befæstning — saavel til Lands som til Vands naturligvis — nødvendig og i høj Grad ønskelig, og saa kunde han ikke ønske og tænke sig den nedlagt, men, føjede han til, han havde ikke som Udenrigsminister erfaret, at der var nogen Fare for en saadan Eksistenskamp, og ud fra dette Synspunkt var Befæstningen af København altsaa ikke nødvendig. Jeg antager, at denne min Opfattelse af det ærede Medlems Udtalelse er rigtig. Nu er der imidlertid en lille Ting at mærke, som det ærede Medlem meget vel maatte have kunnet sige sig selv, nemlig, at naar en Neutralitetskrænkelse først har ført til Kamp, er det umuligt at afgøre, naar denne Kamp gaar over til at blive en Kamp om Landets Eksistens, og ud fra denne Kendsgerning maa det ærede Medlem altsaa ubetinget ønske at beholde Københavns Befæstning.

Jeg har naturligvis med stor Interesse søgt at følge denne Forhandling. Jeg havde tænkt mig, at der vilde være blevet ført en helt igennem saglig Forhandling, en Forhandling, som for alles Vedkommende bar Præg af det store Ansvar, hvormed vi i Øjeblikket staa overfor denne Sags Afgørelse. Jeg kunde godt forstaa, at der var meget forskellige Opfattelser til Stede, det var noget, vi alle vidste. Jeg kunde saaledes vel forstaa, at Socialdemokraterne vilde kæmpe for deres Afrustningsforslag. Jeg kunde ligeledes forstaa, at der vilde fremkomme højst afvigende Udtalelser om,

i hvilken Grad vi skulde gaa til Ofre for at faa gennemført vort Lands Forsvar, og saa fremdeles — jeg nævner for Kortheds Skyld kun disse. Men jeg havde tænkt mig, at den Forudsætning skulde have holdt Stik, som efter min Mening var fælles for alle Venstreafskygninger og Højre, den Gang Forsvarskommissionen blev nedsat, at denne store Sag i Kommissionen ikke alene vilde blive udredt saaledes, at det kunde blive klart for alle, hvad Vej vi i denne Sag skulde gaa, men ogsaa der vilde finde den fornødne Hvile til at blive løftet ud af Partipolitikens Omklamring. Det kan allerede nu siges, at dette ikke har været Tilfældet, skønt Kommissionen har haft omtrent 7 Aar til at naa dertil. Jeg erkender, at de, der hidtil have talt fra Regeringspartiets Side, have søgt, samtidig med at værges sig mod Angreb, at se Sagen fra saglige Synspunkter, men de Udtalelser, der ere faldne fra det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), som dog havde et helt Forslag at forsvare, bære det tydeligste Vidnesbyrd om, at det for ham kun lidet eller slet ikke drejede sig om at føre et Forsvar for den Stilling, han har indtaget i Forsvarskommissionen, men udelukkende var et — man kan vel sige stærkt og talentfuldt — Forsøg paa at bringe de gamle partipolitiske Stillinger til Godkendelse igen og benytte dem i Kampen. Det samme kan siges om det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), som i Gaar havde Ordet. Jeg hørte ikke i hans Tale noget Forsvar for den store Afrustningstanke, som Socialdemokraterne her i Landet ere de første Mænd i Verden til at forelægge for deres Nation. Hans Tale var derimod et ualmindelig stærkt formet Forsøg paa at faa samtlige de forskellige politiske Afskygninger af Venstregrupperne satte i Hærene paa hverandre ved Hjælp af Citeringer af gamle Udtalelser osv. Jeg benægter ikke, at dette kan være en god Taktik fra disse to Medlemmers og fra deres Grupper Side. Det er en Sag for sig. Men jeg benægter, at det er noget som helst sagligt Bidrag til Løsningen af denne Sag.

Det, som jeg anker over med Hensyn til den Maade, hvorpaa man fra de to Sider tager paa Forsvarsforslagernes Fremlæggelse, er, at alle de, der slutte sig til Planen om et virkeligt Forsvar for Landets Neutralitet, og navnlig da de, der slutte sig til de fremlagte Forslag, ere blevne gjorte til Højremænd. Hvis det virkelig var Tilfældet, sker der to Ting,